

Phẩm 10: GIÁO HÓA KHÔNG VÀ VÔ HÌNH

Bấy giờ, Đức Như Lai Diệu Giác xả thân hình trung ấm, nhập Tam-muội Hư không tạng, dùng tiếng gầm của Phật mà gầm lên tám loại âm thanh. Tám loại ấy là những gì?

Đó là: Không phải tiếng nam, không phải tiếng nữ, không phải tiếng dài, không phải tiếng ngắn, không phải tiếng hào quý, không phải tiếng ti tiện, không phải tiếng khổ, không phải tiếng cam lồ.

Lúc ấy, Đức Thế Tôn ẩn thân, không hiện bày, diễn xuất tám vạn bốn ngàn các độ vô cực. Những gì gọi là tám vạn bốn ngàn độ vô cực? Đó là: Tưởng phi tưởng có gốc khổ ưu về ái nhập kết sử, như trăng bị mây che khuất. Hết thủy chúng sinh đều bị dục nhiễm trói buộc, dẫn dắt. Có bốn trăm bệnh trong một lần sinh và một lần diệt. Kẻ phạm tội ngũ nghịch muốn lìa địa ngục Nê-lê, đi thấy tám địa ngục, sợ hãi rùng mình, chân lông dựng đứng. Phương Tây, phương Nam, phương Bắc, phương Đông cũng như thế. Vì để cho chúng sinh nghe bằng âm hưởng nên Phật diễn nói các pháp.

Khi đó, ba tụ chúng sinh nghe tiếng nói trong hư không mà không thấy sắc, không thấy hình. Ở đó, Phật diễn nói các pháp, chúng đều tán thán: bàn!

–Lành thay! Chư Phật, giáo hóa bằng vô sắc, hình, thật khó nghĩ

Ba tụ chúng sinh dị khẩu đồng âm, đều ngược trông lên hư không, dùng tụng nói:

*Như Lai vốn tại đây Ba mươi hai tướng
tốt Từ bi thương hết thảy*

*Nẻo nhuần thấm khó bàn. Vì con nói diệu
pháp Thánh đạo tám chi phần Ấn hình nghe
Thánh âm Vạn vật đều vô thường.*

*Như Lai sắc hoàng kim Vốn có nay
chẳng thấy Chỉ nghe từ âm hưởng Phật vô
ngã, saocó.*

*Chấp ngã gốc sinh tử Lutu chuyển mà
chẳng trụ Chỉ vì sắc mê hoặc Phước diệt mà tội*

sinh.

Như Lai – Đại Thánh Tôn Dạy người hành các pháp

*Bổn nhiên là
hình tướng Âm hưởng đến
giáo hóa. Vì duyên tức
mạng xưa Hình mất,
pháp âm vọng Già chết
sinh sâu khổ Bốn rấn mổ
thân con.*

*Đất chũng là thịt
xương Nước là sự thấm
ướt Lửa là sự khô ráo*

*Gió là pháp phân
tán. Không vướng pháp
ba thừa Là hữu nên tại
hữu*

*Tâm là cấu đã
lâu Bốn chũng nên
tồn tại.*

*Như Lai – Đại
Thánh Tôn Không bĩ thử
bốn đại Thật nói có bốn
chũng Lại cũng có bốn
chũng.*

*Thật nói không bốn
chũng Lại cũng có bốn
chũng Đây là pháp bất
định*

Ai thấu hiểu tận cùng?

Đức Như Lai nhằm đáp lại âm thanh kia liền nói tụng:

*Phật tử biết “Không”
chẳng? Tất cả pháp vô thường*

*Người sinh vốn
chẳng sinh Há vốn có*

www.daitangkinh.org

duyên sinh?

*Tiếng Ta cùng
tiếng người Khả đắc,
không khả đắc Ta từ vô
số kiếp*

*Chẳng vì một
chúng sinh. Mỗi niệm,
mỗi hơi thở Độ ít nhưng
không buồn Độ được
nhiều vô số*

*Cũng chẳng lấy
làm vui. Ta vốn vì một
người*

*Tĩnh lặng chẳng độ
người Duyên sau mà gặp
người Chẳng mất thế
nguyên xưa. Ở chốn Diêm-
phù này*

*Bốn họ, Sát-
lợi hơn Trừ Bà-la-
mônkia*

*Chẳng dòng tộc nào
bằng. Vốn nhờ quán pháp
giới Sinh già bệnh chết
khổ Ngã không, bĩ cũng
không Cái gì có sinh tử?*

*Nói rằng: sinh
có gốc Sinh từ đâu mà
sinh? Nếu biết gốc
sinh tử Niết-bàn trước
mặt Ta. Hiểu rõ pháp
Niết-bàn*

*Không Phật, cũng không
ngã Pháp từ đâu mà sinh*

*Pháp diệt đi về
đâu? Phật dùng pháp*

*chân thật Hiện bày
tướng hữu – vô Nơi đây
có sinh diệt*

*Ngu mê được
chánh kiến. Nói hữu
cũng chẳng hữu Nói vô
cũng chẳng vô Biến sinh
tử luân chuyển Bị năm
dục lôi kéo.*

*Không đuổi
không bị rơi Tự rơi vực
sinh tử*

*Nên mới biết tội
phước Biết việc hối
không hối.*

Đức Thế Tôn nói tụng này rồi, có tám mươi bảy ức na-do-tha
ba tụ chúng sinh hiểu rõ pháp không hình tướng, bèn phát tâm
Bồ-đề cầu đạo quả Chánh chân vô thượng.

